

graški, naši lavantinski gostje in veliko število drugih duhovnikov in posvetne gospode.

Kakor so vsi obredi v sv. cerkvi jako modro osnovani, tako je tudi pri škofijskem potrjenju upeljana navada, da izvoljenemu škofu ponudijo prokuratorja ali opravnika, ki mesto izvoljenega škofa to opravi, kar bi sicer on sam moral storiti. Za novega škofa pa bi namreč vsekako težavno bilo, da bi se sam priporočal v potrjenje, da bi sam svoje zasluge povdarjal, in svoje življenje opisaval; za to pa mesto škofa opravitelj poprejme besedo, da to izgotovi.

Našemu novemu škofu so postavili za opravnika dr. Matijo Kaserer-ja, profesorja bogoslovja v Solnogradu. On je tedaj odprl svoja zgovorna usta in je nagovoril knezonadškofa. V svojem govoru najprej omenja smrt rajnega kneza in izvolitev novega škofa; potem dokazuje iz zgodovine, kako si je nadškofija pridobila pravico, lavantinske škofo voliti in potrjevati; na dalje podaja natančni življenjepis novega škofa, navaja službe, katere so opravljal in povdarja čednosti in zasluge, katere so opravljali in povdarja čednosti in zasluge, katere so si nakupili.

Vsega tega pa jaz tukaj ne ponavljam, ker sem o omenjeni pravici Solnograške osrednje stolice že zgorej govoril, a življenje prečastnega je že bilo v tem listu in tudi v drugih domačih listih vrlo popisano.

Omenim le, kako je govornik svojo besedo končal. Rekel je: „Danes ni treba več dosti besed, da tvoji milosti, prevzvišeni nadškof, priporočim svojega kneza, ker je od Tebe zavoljo svojih zaslug in čednosti že knezoškofo lavantinskim imenovan in je temu imenovanju tudi Njih veličanstvo, presvitli cesar nemudoma pritrditi blagovolil. Vendar dve reči med drugimi naj smem omeniti, in sicer prvič: tisto pristrčno in sinovsko ljubezen, katera je mojega prečastnega gospodarja vezala z rajnim knezoškofo Jakobom Maksimilijanom, kateremu je bil na potovanji šestokrat zvest spremljevalec, a doma dostikrat priljubljen gost, kateremu je do dobrega zaupal; in drugič: popolno znanje obojih jezikov, nemškega in slovenskega, in zbog tega moj premilostni gospodar ne bo v svoji škofiji sprejet kot inostranec in tujec, ampak kakor domačin in dobri znanec, kateremu se bodo duhovniki in ljudstvo z zaupanjem približali, ker ga bodo razumeli, in kateri bodo zbog tega zamogel vsakega poslušati in vseh želje poizvedeti, in to brez — tolmača.“

Potem opravitelj terja, naj nadškof pred vsem veli listino imenovanja, katero je biležnik izgotovil, prešteti. Nadškof zapovejo: „Naj se prešteje!“

Na to opravnik nadaljuje: „Ker se tedaj od dneva imenovanja in do sedajne ure ni nič

pripetilo, kar bi tebe, prevzvišeni knez in nadškof zamoglo nagniti, da bi svoj sklep preklical, zavoljo tega ponižno in nujno prosim, da delo, katero si pričel, dovršiš, in imenovanega škofa lavantinskega slovesno potrditi, ter po stari pravici Solnograške stolice zakonito postaviti blagovolíš.“ Nadškof odgovorijo: „Naj tedaj stopi naprej!“ (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Celjske okolice. (Ni čne razumejo.)

Due 12. decembra vršila se je v občinski hiši Celjske okolice zopet jedna burka v slavo naših „nemških“ občinskih očetov. Kakor je bralcem „Slov. Gosp.“ še v spominu, ovrgla se je bila prvotna volitev v naš občinski zastop v drugem razredu zategadelj, ker si je bila nemškutarska stranka protipostavno izmolzla večino; znano je tudi, s kakimi sredstvi, strastnim agitovanjem so se hoteli nasprotniki Slovencev zopet usesti na stole, s katerih so bili pahnjeni. Vsled zmage narodne stranke pri volitvi meseca julija t. l. odklenkalo je tudi njihovemu gospodarstvu in ošabnosti. Misleč, da se jim na vsak način mora izpolniti srčna želja — ali pa morebiti želja Celjskih mogotcev — pritožili so se na namestništvo, češ, da slovenska stranka ni postavno izvoljena. S to pritožbo pa so si položili krono na svojo domisljavo glavo, kajti ravno oni so bili, ki so vodili volitev, razsojevali o veljavnosti in neveljavnosti glasov in pooblastil. S tem, da so vložili pritožbo, pokazali so toraj, da sami sebi ne verjamejo, da so znali volitev tako voditi, kakor to postave predpisujejo. Reveži! — Ta čudna pritožba je šla na namestništvo in se od meseca julija do sedaj, menda vsled njene temeljitosti (!) na veliko čudo obeh strank še ni rešila. Toda občinskemu predstojniku in njegovim, večinoma kmečkim „Nemoem“ začelo se je tožiti po občinskih sejah, kjer so mogli tako lahko pokazati svojo modrost in da so „Nemci“, ki celo nemški znajo: „miza tiš, riba fiš“ itd. Sklicali je toraj sejo občinskega odbora, ter k njej povabil svoje „nemške“ — če tudi že davno izbacjene — odbornike drugega razreda, ki so prišli na to povabilo „sedet“, ali bolje rečeno, od sej slovo jemati. Slovenski odborniki tretjega razreda se seveda niso hoteli vdeležiti občinske seje, h kateri so bili povabljeni možje, ki nimajo nikake pravice več udeleževati se občinskih posvetovanj in sklepov, ter so v opravičenje poslali k tej seji vlogo, v kateri so razložili, zakaj se ne vdeležijo in zakaj smatrajo to sejo kot protipostavno. Slavni zborovalci pa so porabili hitro to lepo priliko, da so se še enkrat korenito osmešili pred vsem svetom. Zapisali so si na zadnjo stran te vloge lepo ubožno spričevalo, češ, da se je ta vloga v seji

fant, J. Munda v večnost. Mati ga je našla, toda bil je že brez zavesti in je umrl, ne da bi se bil zavedel.

(Božičnica.) Kakor vsako leto, tako je tudi letos kat. podporno društvo v Celji priredilo za uboge učence in učenke okoličanskih šol božičnico, koja se bode v prihodnjo nedeljo t. j. dne 22. t. m. v poslopji č. šolskih sester s petjem in deklamovanjem vršila. Potem se bode razdelila obleka, obutev itd., med vbogo šolsko mladino. K prav obilni vdeležbi vabi

Odbor kat. podpor. društva.

(Izguba in dobiček.) Država je odpravila stare bankovce, petake in petdesetake ter je mesto njih izdala nove državne petake in petdesetake. Stari so sedaj iz veljave in njih se za 1 milj. ni vrnilo v drž. kase. Le-ti so torej izgubljeni, država pa ima za toliko manj dolga.

(Obsodba.) Pri porotnem sodišči v Gradci so dne 3. decembra dva obsodili na vešala: deklo M. Grossschädel, ki je bila svoja dva otročiča vrgla v potok Mühlbach in Jož. König, ki je z nožem umoril posestnika L. Gissinga ter ga potem oropal.

(Umrli) je zadnji petek g. P. Majcen, nadučitelj v pokoji v Hočah. Gredoč iz ranih zornic se je zgrudil mrtev na tla malo po tem, ko je stopil v svoje stanovanje. Naj ostane v blagem spominu!

Sejmovi. Dne 19. decembra pri sv. Ani poleg Teharja in na Bregu v Ptuj. Dne 21. decembra v Brežicah in v Laškem trgu. Dne 27. decembra v Orešji pri Brežicah in v Vitarnji. Dne 28. decembra v Stradnu.

Listič uredništva. G. Fr. M. tukaj: Nam bode prav ljubo, vse po želji. — G. S. K. v Š.: Za Vas sreča, za nas ni nesreča. — G. P. N. v S.: Vse prav, samo Vaše pismo ne! — G. J. M. v P.: Tacih si bratcev imeti želimo! — G. F. V. na P.: Ni treba hvale; vse dobro!

Loterijne številke:

Trst 14. decembra 1889:	73, 19, 36, 82, 47
Linc " "	59, 78, 64, 15, 63

Žalostnim srcem naznanja podpisani tužno vest, da je danes

Marjeta Senica,

katera je skoz 30 let v Fridrichovi hiši kot pridna in zvesta služebnica živela, v 90. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspala.

Drago ranjko priporočam v blag spomin in molitev.

V Libofah, dne 12. dec. 1889.

Franc Emanuel Fridrich.

Izjava.

Nekatere osebe govore, da sem jaz pisal ali poslal Vam dopis, priobčen v zadnji številki „Slov. Gosp.“ od 12. decembra pod znamko: „Od Savinje“.

Temu nasproti izrekam, da jaz o Braslovških razmerah, o ondotnih volitvah, osebah ali dogodjajih nijsem niti v „Slov. Gosp.“ niti v katerikoli drugi slovenski ali nemški list ni besedice pisal ali odposlal, razven ene izjave, katero sem nekemu Braslovškemu gospodu iz nemščine preložil, in da ne bom o Braslovških odnošajih, ki jih niti ne poznam, nikdar ničesar pisal, ni belo ni črno. Pač pa sem uredniku večjega dnevnika enkrat priporočal, da naj ne vzprejema od ondi vsakega dopisa o kakem pretepu ali rabuki, ker to škodi celoti.*)

Z odličnim spoštovanjem

Ivan Gabršek, okrajni tajnik.

Vransko, dne 16. decembra 1889.

*) Le-ta izjava vjema se, kar naš list zadeva, po polnem z resnico. Ured.

Svetlo-žolti lovski pes

je odbežal: naj se odda proti darilu pri sv. Lovrencu ob kor. železnici hšt. 26, ali pa se naj tje piše.

V najem se da

krčma in gospodarsko poslopje v trgu na Ptujski gori, h kateremu spada tudi blizo 20 oralov zemljišča, hram, na katerem je krčma in je last maloletnih St. Košišetovih dedičev.

Taisto se bode na tri leta dalo v najem, in kateri želi v najem vzeti se naj oglasi do 1. januarja 1890 pri županu Martinu Kranjcu na Ptujski gori. 1-2

Občinski tajniki

in druge olikane, zanesljive osebe, katere pridejo pogosto z ljudmi v dotiko in si hočejo poleg svoje službe še kaj zaslužiti, naj se oglašijo pod naslovom: G. A. G. 1. 867, Graz, poste restante. 10-10

NOVA PESMARICA.

Zbirka najbolj znanih slovenskih, hrvatskih, srbskih, bolgarskih, čeških, poljskih in ruskih pesnij.

Sestavil

Založil

Ivan Zeleznikar.

Dragotin Hribar.

Cena: Mehko vezani 80 kr., s pošto 10 kr. več. Elegantno vezani 1 fl. 20 kr., s pošto 1 fl. 30 kr. Dobiva se v „Narodni tiskarni“ v Ljubljani. Naroča se pa lahko tudi v vsaki bukvarni. 2-5